

LA ZARANDA

TEATRO INESTABLE DE NINGUNA PARTE

EL DESGUACE DE LAS MUSAS

Autor EUSEBIO CALONGE

Director PACO DE LA ZARANDA

***“No tiene sentido seguir trabajando
para los muertos.
Tenemos que hacerlo para los que han
podido escapar de esta masacre,
hay que enseñarles que éste es un último
refugio, el último pedazo del mundo
donde poder respirar”***

El Desguace de las Musas

Sinopsi

S'obre el teló. El vell cortinatge grana desprèn tuf de suor i desinfectants. Les notes musicals es dispersen per la penombra mal ventilada, abans de diluir-se en el fons dels gots. Sota els focus que projecten una nit blava, el malmès cor de cantants assaja una rudimentària coreografia. Mandra de barnussos, xandalls i malles apedaçades, amanit amb boes plomades, brillants quincalles i acoblaments de micròfon. Carns rígides que amaguen tants desitjos, mirades nues que saben de tants ocasos. La ganyota de la mort oculta darrera del maquillatge barat. En el mirall del camerino, envoltat per bombetes foses, ha quedat escrit amb pintallavis: *El Desguace de las Musas*.

Allí s'hi refugien aquestes restes de coristes, vedets desfonades i ruïnes de cantant, agonia i furor d'una cultura, a l'hora de tancament, l'hora de la nostàlgia ballant en la penombra, en què les cadires es col·loquen sobre les taules.

La veterana companyia La Zaranda, Teatro Inestable de Ninguna Parte, proposa una reflexió sobre el sentit del món teatral i, per extensió, artístic davant el mercat de l'oci o la banalitat dels famosos, una metàfora de la claudicació de l'art, la devaluació del sentit crític i la profunditat del missatge poètic en contraposició a la preponderància de la burocràcia, el conformisme, la vulgaritat o la taquilla.

Quin millor punt de partida per parlar de tot això que el món de la revista i les varietés, un gènere proscrit avui dels manuals escènics, relegat a l'oblit i fins menyspreat. Tot transcorre en un tronat cabaret, un cau on les velles glòries que mai no van tenir cap fama assagen i tornen a assajar un nou espectacle amb l'esperança que els tregui del pou.

D'aquest nou treball de La Zaranda es destaca la incorporació del reconegut actor Gabino Diego, que juntament amb Inma Barrionuevo, Mª Ángeles Pérez-Muñoz, i els habituals Francisco Sánchez, Gaspar Campuzano i Enrique Bustos donen vida a aquest peculiar elenc, que tant ens fa riure com ens deixa el cor encongit.

El Desguace de las Musas, escrita per Eusebio Calonge i dirigida per Paco de la Zaranda, es va estrenar l'1 de febrer al Teatro Principal de Saragossa.

La crítica ha dit:

***“Un trabajo interpretativo
construido desde las entrañas.”***

Joaquín Melguizo, *Heraldo de Aragón*

***“La existencia de La Zaranda
en la España de 2019 es,
sencillamente, un milagro.”***

José Luis Romo, *El Mundo*

***“Una obra simbólica que va
más allá de su mera
significación escénica.”***

Francisco Javier Aguirre, *Aragón Digital*

***“Jurada lealtat
a sus principios.”***

Juan Carlos Olivares,
La Vanguardia

“La Zaranda sigue asombrando con su particularísima forma de entender el teatro...”

La comedia siempre al borde de la tragedia. Sin fronteras.”

Eva Díaz Pérez, Abc

“La Zaranda entona su resistencia.”

Alfonso Crespo, Diario de Sevilla

“El vuelo poético y ambicioso que tienen las piezas a contracorriente de La Zaranda.”

José Carlos Sorribes, On Barcelona El Periódico

Fitxa artística

Autor **Eusebio Calonge**

Direcció **Paco de La Zaranda**

Amb **Gabino Diego, Inma Barrionuevo**

Mª Ángeles Pérez-Muñoz, Francisco Sánchez

Gaspar Campuzano i Enrique Bustos

Il·luminació **Peggy Bruzual**

Vestuari **Encarnación Sancho**

Fotografia i cartell **Víctor Iglesias**

Producció artística **Eduardo Martínez**

Tècnic de so **Antonio Suraci**

Premsa **Anna Casasayas**

Màrqueting i comunicació **Publispec**

Disseny gràfic **Santi&Kco**

És una producció **Teatro Español, Teatre Romea i La Zaranda**

Espectacle **en castellà**

Durada **1 hora i 40 minuts** (sense entreacte)

Text de l'autor

Historia proscrita hoy de los manuales escénicos, arrumbada en el olvido, cuando no denostada, las *Varietés*, la Revista, será la piedra angular de la que partimos en nuestra obra. No se trata de desempolvar nostalgias para ponerlas a la venta, sino de revivir, rescatar, si se quiere, con el dolor intacto, abriendo las cicatrices, un mundo que fue referente de nuestra cultura teatral y por tanto de la historia que nos conformó, para explicarnos la sociedad que somos. Estableciendo desde sus falsos esplendores de tela lamé y lentejuelas una alegoría con la realidad, un paralelo con la actualidad, donde parece imposible el consenso para sacar a flote la empresa, con vedettes que amenazan con dejar el antro y la sombra del pasado siempre se arrastra como una carga.

Eusebio Calonge

El teatre de La Zaranda

Han passat més de quaranta anys des que La Zaranda va emprendre el seu camí teatral, al llarg del qual ha realitzat una intensa tasca creativa que li ha valgut un gran prestigi internacional. La seva trajectòria té com a constants teatrals el compromís existencial i la fidelitat a les seves arrels tradicionals; com a recursos dramàtics, l'ús simbòlic dels objectes, l'expressivitat visual, la depuració de textos i la plasmació de personatges límit, i com a mètode de treball, un rigorós procés de creació en comunitat.

La Zaranda, com un sedàs que preserva l'essencial i rebutja l'inservible, desenvolupa una poètica teatral que, lluny de fórmules estereotipades o efímeres, ha consolidat un llenguatge propi que sempre intenta evocar la memòria i convidar a la reflexió.

Són incomptables els festivals recorreguts en més de trenta països de tres continents. Premiats per la crítica a Madrid, Barcelona, Montevideo, Buenos Aires, Nova York o El Caire, entre altres ciutats, han fet residència artística al Théâtre Sorano de Tolosa de Llenguadoc i a la Biennale di Teatro di Venezia. Han impartit cursos a la State University de Califòrnia, Villanova University de Filadèlfia, l'Institut del Teatre de Barcelona, el CCBB Internacional de São Paulo, etc. El 2010 van obtenir el Premio Nacional de Teatro.

L'origen del teatre La Zaranda es remunta al període de trànsit, a la dècada dels setanta. Després d'un cúmul d'experiències individuals, fou el 1978 quan es va produir la trobada i la decisió de condensar totes aquelles experiències en una fase de treball. Partien d'unes premisses per "fer camí": voler conduir l'obra teatral fins a aquell punt de tensió en què drama i vida conflueixen, negar qualsevol concessió al teatre mort, amb tots els seus academicismes evidents, al teatre de les falses avantguardes, amb patent de modernitat, aplicades al decorativisme més banal i l'esclerosi, que només condueix al badall.

Anar més enllà de les formes adquirides, no abandonar la recerca constant, renunciar a les fites reeixides que puguin establir una rutina, refermar un estil en permanent transició... el que importa és l'acció de crear! No fabricar conserves artístiques que s'obrin en cada representació. Cal mantenir la tensió, jugar-se-la en cada situació, desenvolupar cada realitat escènica perquè esdevingui viva.